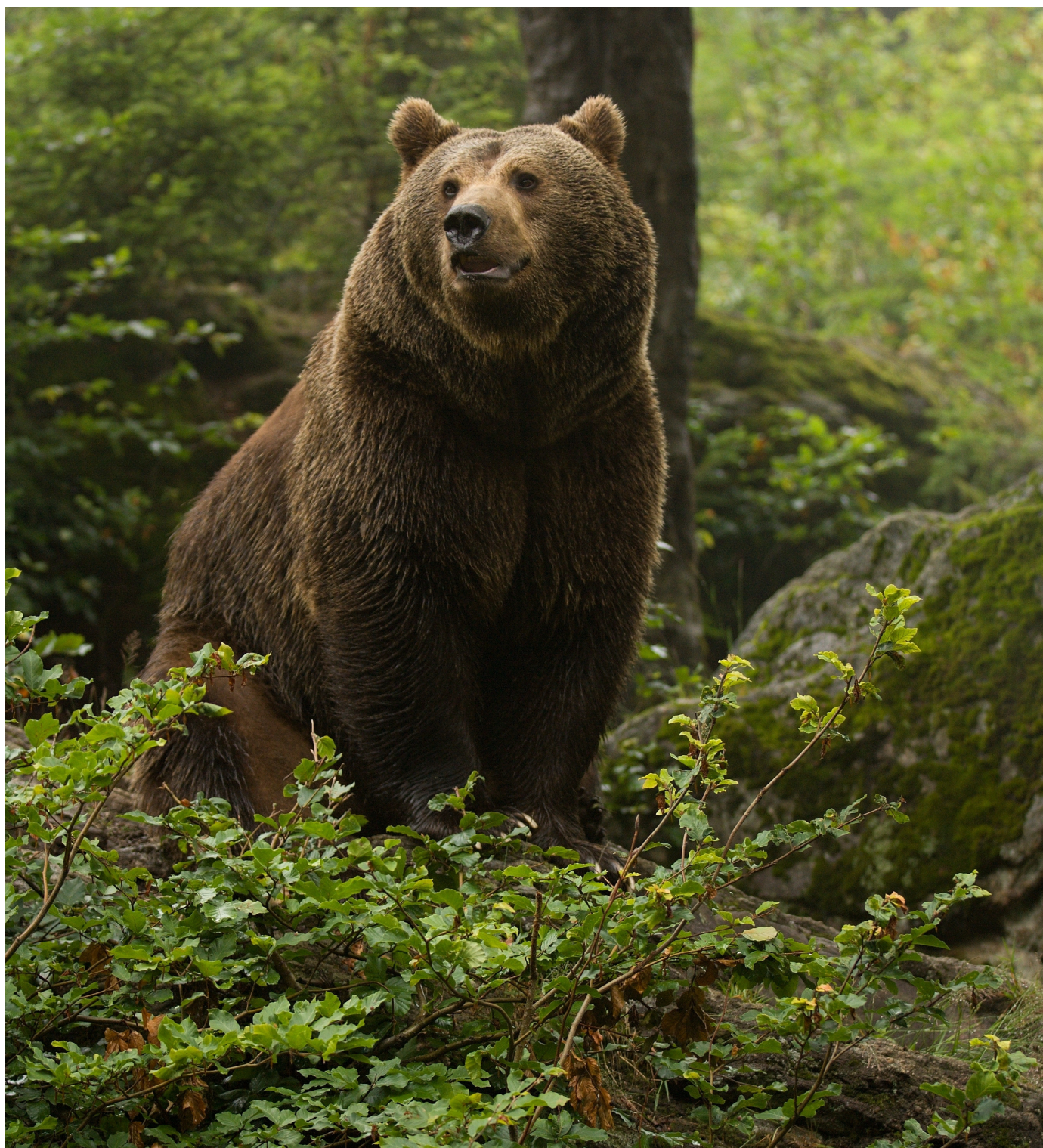

DRIEMAANDELIJKSE JURIDISCHE INFORMATIEBRIEF

29E JAAR - N° 113

DECEMBER 2020

AFGIFTEKANTOOR BRUSSEL 5

© IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE

HET ECHTE GEVAAR VAN DE BELASTING OP DE EFFECTENREKENINGEN

De nieuwe belasting op de effectenrekeningen is erg paradoxaal. Op het eerste gezicht kunnen we redelijk gerust zijn. Het gaat slechts over een tweede versie van de belasting die door de vorige regering werd ingevoerd, aan hetzelfde tarief en op een soortgelijke grondslag. Het is weliswaar een belasting op een deel van het vermogen, die wordt geïnd aan een tarief van 0,15%, wat op zich niet erg angstwekkend is. Dat heeft dus de indruk dat er niet veel veranderd is, behalve dat de Staat, door “de rekening” te belasten en niet de mensen die ze aanhouden, een betere garantie van betaling verkrijgt en een goedkope inningsprocedure, aangezien alles door de banken zal betaald worden, uiteraard ten laste van hun klanten.

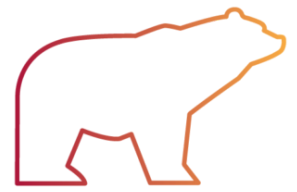
En het is correct dat de spaarders zich niet onmiddellijk veel zorgen moeten maken over deze belasting die hun spaargeld niet al te veel zal belasten. En iedereen heeft begrepen dat het volstaat om ...geen effectenrekeningen te hebben om geen belasting op de effectenrekeningen te moeten betalen, wat niet belet effecten te hebben...

Maar naar de toekomst toe werd voortaan vastgesteld en bevestigd dat België er niet voor terugdeinst om het kapitaal jaarlijks te belasten. Het is weliswaar niet tegen een hoog tarief, en het gaat maar over een deel van het fortuin, maar iedereen weet dat wanneer een belasting wordt gevestigd deze echt niet meer verdwijnt.

En integendeel, zoals dat vroeger al het geval was voor de successierechten, voor de inkomstenbelastingen, wordt ze uiteindelijk altijd behouden en verhoogd door een andere wet of door een gerechtelijke beslissing, ook al wordt ze tijdelijk geannuleerd.

Dat is waar men schrik moet voor hebben: het behoud van deze vermogensbelasting, haar uitbreiding en de verhoging van haar tarief, zonder de vele andere lasten te verminderen die in België de inkomsten uit kapitaal treffen en haar overdracht onder levenden of bij overlijden.

DE KLAUWEN VAN DE BEER

De ongelikte beer

COVID: DIT GANSE WANBEHEER ZAL VEEL GELD KOSTEN

In de lente en deze herfst heeft onze regering een manier gevonden om een groot deel van de economie af te maken en in het bijzonder vele KMO's, ondernemingen waarvan men ons elk jaar terecht zei dat ze de echte motor waren van de welvaart.

Door hen in de lente gedurende bijna drie maanden en deze herfst tussen ten minste één en twee maanden te verhinderen om te werken, waarbij een groot deel van hun lasten op hun schouders bleven rusten, gaat een groot deel van hen failliet en duwt men een deel van hun loontrekkenden in de werkloosheid.

Dit allemaal voor gezondheidsresultaat die op z'n minst twijfelachtig is als men het vergelijkt met de landen die hun bedrijven niet hebben gesloten.

Dit gaat ook gepaard met een belangrijk verlies van inkomsten voor de Staat die overigens geconfronteerd wordt met nog hogere kosten dan voorheen: werkloosheidsuitkeringen, vermeende "hulp", onvoldoende maar duur, aan de slachtoffers van deze richtlijnen...

Men zegt ons dat de budgettaire kost zeer laag zal zijn omdat de interestvoeten nul zijn. Er wordt vergeten dat de schuld op zich verhoogt en dat we die op een dag zullen moeten terugbetalen of ze beperken.

Die dag zal men goed zien dat de "leningen van vandaag de belastingen van morgen zijn".

PAGE 2

EDITORIAL

HET ECHTE GEVAAR VAN DE BELASTING OP DE EFFECTENREKENINGEN

PAGE 3

DE KLAUWEN VAN DE BEER

COVID: DIT GANSE WANBEHEER ZAL VEEL GELD KOSTEN

PAGE 5

HET BANKGEHEIM IS NIET (HELEMAAL) DOOD !

PAGE 6

BUITENLANDSE VENNOOTSCHAPPEN DIE IN HANDEN ZIJN VAN BELGISCHE VENNOOTSCHAPPEN: EEN OMZENDBRIEF VERDUIDELIJKT HET NIEUWE CFC-REGIME EN KENT HEM EEN GROTE DRAAGWIJDTE TOE

PAGE 9

LUXEMBURG: DE ADVOCATEN WINNEN TEGEN DE FISCUS

PAGE 10

“KAAIMANTAKS”: START VAN DE TERUGKEER NAAR DE JURIDISCHE MOTIVATIE BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN DE “FISCALE TRANSPARANTIE” .... ECHTER ZONDER EFFECT OP DE TOEPASSELIJKHEID VAN DE “DISTRIBUTIETAKS”.

PAGE 12

DE KOOPOPTIE GELICHT DOOR DE ECHTGENOTE VAN DE BEDRIJFSLEIDER IN HET KADER VAN EEN LEASING : EEN VOORDEEL ALLE AARD ?

PAGE 14

VERHUUR VAN BUITENLANDSE GEBOUWEN: DE BELGISCHE STAAT VEROORDEELD. WAT ZIJN DE GEVOLGEN ?

PAGE 16

BELGISCHE GRENSARBEIDERS IN LUXEMBURG : WIE MAG THUISWERKEN TIJDENS DE GEZONDHEIDSCRISIS ?

PAGE 18

“UBO REGISTER »: ER ZIJN NIEUWE VERPLICHTINGEN VAN KRACHT

PAGE 20

DE AANKOOPPRIJS VAN GOEDEREN IS GEEN AFTREKBARE BEROEPSKOST IN DE ZIN VAN ARTIKEL 49 VAN HET WIB 92

PAGE 21

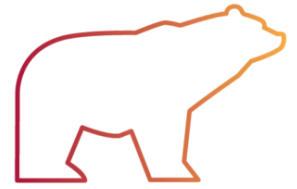
DUBBELE BELASTING VAN FRANSE DIVIDENDEN: HET HOF VAN CASSATIE BEVESTIGT HAAR JURISPRUDENTIE IN HET VOORDEEL VAN DE BELASTINGPLICHTIGEN

PAGE 22

BANKEN EN AANKOOP VAN GOUD

HET BANKGEHEIM IS NIET (HELEMAAL) DOOD !

Thierry AFSCRIFT

Het is ongetwijfeld voorbarig voor de media om de laatste tijd de dood van het bankgeheim aan te kondigen. Het is zeker dat de intenties van de regering om de toegang door de fiscus tot de saldo's van de bankrekeningen van Belgische inwoners te vergemakkelijken een bijkomende slag toekent aan een "geheim" waarvan de omvang alsmal kleiner wordt.

Een recent arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen heeft echter een controversale aangesneden die in 2018 de aandacht heeft getrokken van de pers. Het betrof een poging van de Bijzondere Belastinginspectie om de lijst te krijgen van alle verrichtingen die in België werden uitgevoerd met buitenlandse kredietkaarten. De fiscus bevestigde, misschien niet geheel onterecht, dat de Belgische inwoners buitenlandse kredietkaarten gebruikten om aankopen te doen in België en zo aan haar toezicht te ontsnappen.

Hij had, niet aan een kredietkaartenmaatschappij, maar aan een dienstverleningsbedrijf, dat de verrichtingen voor deze maatschappijen centraliseerde, de lijst van dergelijke verrichtingen opgevraagd.

De maatschappij had dit geweigerd met als argument het bankgeheim en ze had zijn gelijk gehaald voor de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

De fiscus is in beroep gegaan en dit beroep werd verworpen door het Hof van Beroep van Antwerpen. Het Hof heeft geoordeeld dat het bankgeheim niet enkel van toepassing is op de kredietmaatschappijen zelf, maar ook op hun dienstverleners en dat zij het bankgeheim moesten garanderen, dit niet enkel naar hun klanten toe (de maatschappijen die de kaarten uitgeven), maar ook naar de klanten van die klanten, als derden.

Het gaat dus om een verwerping, door het gerecht, van een ware "fishing expedition", waarbij de belastingadministratie geen welbepaald persoon onderzocht, maar er integendeel naar zocht om de namen te verkrijgen van personen die eventueel verdacht kunnen zijn.

Het lijkt er niet op dat één van de intenties van de huidige regering is om dergelijke verrichtingen voortaan toe te laten. Het bankgeheim is dus niet volledig dood...

BUITENLANDSE VENNOOTSCHAPPEN DIE IN HANDEN ZIJN VAN BELGISCHE VENNOOTSCHAPPEN: EEN OMZENDBRIEF VERDUIDELIJKT HET NIEUWE CFC- REGIME EN KENT HEM EEN GROTE DRAAGWIJDTE TOE

Angélique PUGLISI

In het kader van de hervorming van de vennootschapsbelasting van eind 2019 had de Belgische wetgever een regeling ingevoerd van gecontroleerde buitenlandse vennootschappen (« controlled foreign companies » of « CFC »).

Deze invoering had als bedoeling een verplichting om te zetten die voortvloeide uit de Europese richtlijn tegen belastingvlucht (« Anti Tax Avoidance » of « ATAD »).

Het schema dat de Europese richtlijn wilde bestrijden is het volgende: een Belgische vennootschap probeert de fiscale druk van haar land van vestiging weg te duwen door een vennootschap op te richten in een land met een voordeliger fiscaal regime dat op die manier bepaalde inkomsten zal innen in plaats van de Belgische vennootschap.

Dit schema laat echter enkel een belastinguitstel toe aangezien deze verschuldigd zal zijn wanneer de genaamde inkomsten aan de Belgische vennootschap zullen uitgekeerd worden.

De CFC-regels hebben als doel dit uitstel te vermijden door de inkomsten verkregen door de CFC rechtstreeks te belasten ten laste van de vennootschap die haar controleert.

In België werden de bepalingen van het Wetboek van Inkomstenbelastingen zo aangepast dat de inkomsten van een vennootschap dat gekwalificeerd wordt als CFC slechts belastbaar is op het niveau van de vennootschap die haar controleert wanneer wordt aangetoond of men ervan kan uit gaan dat deze inkomsten op kunstmatige wijze werden afgeleid van de binnenlandse vennootschap naar de CFC (artikel 185/2 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen).

Deze bepalingen hebben sinds hun invoering tot vele vragen geleid.

1 Een omzendbrief van 9 juni 2020 (Circ. 2020/C/79) brengt hierover een aantal verduidelijkingen.

Welke punten worden door de omzendbrief besproken?

- De kwalificatie van de CFC

Een CFC is ofwel een buitenlandse vennootschap, ofwel een buitenlandse vaste inrichting die gecontroleerd wordt door een Belgische vennootschap waarvan de winsten worden vrijgesteld in België of waarvan het belastingtarief van de vennootschappen verlaagd is krachtens een verdrag ter preventie van de dubbele belasting.

Wat betreft de buitenlandse vennootschap moeten twee cumulatieve voorwaarden vervuld zijn: een deelnemingsvoorwaarde en een belastingvoorwaarde.

Wat betreft de buitenlandse vestiging, rekening houdend met de eenheid van de onderneming, deze is principieel altijd gecontroleerd.

De deelnemingsvoorwaarde is geen probleem. Ze wordt duidelijk door de wet als volgt

- bezit, rechtstreeks of onrechtstreeks van de meerderheid van stemrechten verbonden aan alle aandelen van de buitenlandse

- bezit, rechtstreeks of onrechtstreeks van een deelneming van minstens 50% in het kapitaal;

- bezit van minstens 50% van de winsten.

Wat betreft de belastingvoorwaarde zegt de wet dat deze voorwaarde vervuld is wanneer de buitenlandse vennootschap, krachtens de wetgeving van de Staat of de jurisdictie waarin ze gevestigd is, ofwel niet onderworpen is aan de inkomstenbelasting ofwel onderworpen is aan een inkomstenbelasting van minder dan de helft van de vennootschapsbelasting.

De Poolse btw-administratie was een andere mening toegedaan. DANG YONG besliste om bezwaar in te dienen bij haar nationale gerecht. In dat kader stelde het nationale gerecht de volgende twee prejudiciële vragen aan het HJEU:

Wat betreft de tweede voorwaarde zegt de omzendbrief dat, in de praktijk, de belasting die effectief door de buitenlandse vennootschap in haar Staat wordt gedragen, moet vergeleken worden met de belasting die werkelijk zou verschuldigd geweest zijn als de vennootschap in België was gevestigd.

- Bestaan van een « kunstmatige » constructie

Volgens de wet zijn de winsten van de CFC's die belastbaar zijn in hoofde van de

Belgische vennootschap beperkt tot de winsten die voortkomen uit een kunstmatige constructie.

Men spreekt van een dergelijke constructie wanneer de activa of de risico's als eigendom of gedragen door de CFC aangemerkt zijn omdat de strategische beslissingen betreffende deze activa of risico's steeds door de Belgische vennootschap worden genomen.

De omzendbrief zegt dat deze situaties voorkomen in het volgende concrete geval:

In het kader van een overdracht van intellectuele eigendomsrechten van een informaticaprogramma dat ontwikkeld werd in een binnenlandse vennootschap naar een buitenlandse vennootschap gevestigd in een belastingparadijs voor zover het informaticaprogramma nog regelmatig bijgewerkt wordt door de werknemers van de binnenlandse vennootschap, worden de sleutelfuncties van het programma door deze laatste uitgevoerd.

Bijgevolg zijn de door de buitenlandse vennootschap opgestreken winsten, ten gevolge van de verkoop of de huur van licenties voor het gebruik van dat programma belastbaar in België in hoofde van de binnenlandse vennootschap.

- Bestaan van een kunstmatige constructie met een fiscaal doel

De constructie moet vooral opgezet geweest zijn met als doel het verkrijgen van een fiscaal voordeel.

Volgens de omzendbrief gaat het daar om een afzonderlijke intentionele voorwaarde naast de vaststelling van de kunstmatige aard van de constructie. Volgens de omzendbrief moet het begrip voordeel begrepen worden in de meest brede zin van het woord, zodat elk voordeel van welke aard ook wordt bedoeld.

Het is aan de belastingadministratie om het bestaan van de kunstmatige constructie aan te tonen die vooral werd opgezet met als doel het verkrijgen van een fiscaal voordeel, strijdig met de algemene antimisbruikbepaling waarbij het voor de belastingadministratie volstaat om het bestaan van een fiscaal misbruik aan te tonen en waarbij het de belastingplichtige is om bewijs te leveren van de niet-fiscale motieven van zijn handelingen.

- Belastbare winsten

Zijn inbegrepen in de winsten van de binnenlandse vennootschap de niet-uitgekeerde winsten van een CFC afkomstig van een kunstmatige constructie zoals bedoeld hiervoor.

Wat betreft het gebruik van de term "winst" daarmee wordt bedoeld alle winsten waarvan de bepaling gebeurt volgens de gewone regels van het Belgische recht.

Volgens de wettekst worden de bedragen die gegenereerd worden door de activa en risico's die niet gelinkt zijn aan sleutelfuncties uitgevoerd door

de binnenlandse vennootschap uitgesloten van de niet-uitgekeerde winsten die moeten toegevoegd worden aan de belastbare grondslag van die binnenlandse vennootschap.

De omzendbrief verwijst in dit verband naar het voorbeeld dat gegeven wordt in de toelichting van een informaticaprogramma dat onderhouden en bijgewerkt wordt door de Belgische vennootschap die de controle uitoefent terwijl de inkomsten van dat programma worden toegeschreven aan een buitenlandse CFC.

Volgens de omzendbrief zijn niet enkel de inkomsten die rechtstreeks uit dat programma verkregen worden belastbaar in dat kader, maar ook de winsten en interesten die ermee verband houden.

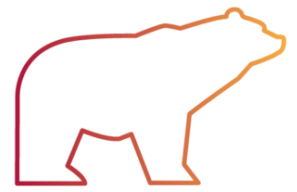
Op die manier kunnen niet alleen de winsten getrokken uit de kunstmatige constructie op zich belast worden maar ook alle latere inkomsten afkomstig van geaccumuleerde inkomsten via de constructie. Dan stelt zich de vraag te weten hoe dit zeer concreet moet toegepast worden in de toekomst.

Enkel de niet-uitgekeerde winsten zijn belastbaar.

Bij de lezing van het voorgaande stellen we vast dat de omzendbrief een redelijk brede draagwijdte geeft aan de wettekst. Het zal dus goed zijn extra aandachtig te zijn voor de Belgische belastingplichtigen die activiteiten in het buitenland uitoefenen in landen met een "voordeligere" fiscaliteit.

LUXEMBURG: DE ADVOCATEN WINNEN TEGEN DE FISCUS

Thierry AFSCRIFT

Het is een zeer belangrijke principiële kwestie die de administratieve rechtbank van Luxemburg enkele dagen geleden opgelost heeft.

De Luxemburgse administratie der directe belastingen had uit de "Panama Papers" de naam van een zeker aantal Luxemburgse advocaten geput die een al dan niet fiduciaire rol hadden gespeeld in de oprichting van offshore vennootschappen.

De administratie had zich tot hen gericht om van hen de naam van uiteindelijke begunstigen of economische begunstigen te eisen. De advocaten hebben uiteraard geweigerd op grond van hun beroepsgeheim. De administratie ging zover dat van hen dwangsommen eisten, waartegen ze beroep hebben moeten instellen voor de administratieve rechtbank.

De advocaten hebben uiteraard het beroepsgeheim ingeroepen, wat hen verhindert welk feit ook bekend te maken waarvan ze kennis krijgen in de uitoefening van hun opdracht. Ze werden ondersteund door de Orde van de Advocaten van Luxemburg die dat essentieel principe van het beroep heeft verdedigd.

De administratie meende van haar kant dat het beroepsgeheim enkel van toepassing was in de "gerechtelijke"

werkzaamheden van de advocaten. De advocaten en de Orde hebben daarentegen op grond van de juridische tekst, die overigens strafrechtelijk gesanctioneerd werd, geargumenteed dat het alle werkzaamheden van de advocaat zijn, met inbegrip van de advieswerkzaamheden, die onderworpen zijn aan dat geheim.

De administratieve rechtbank was van mening dat de verplichtingen om de administratie te informeren, wat een gevolg was van een wettelijke bepaling (Abgabenordnung) van de Duitse bezetting (1944), die nog steeds van kracht is, niet kon opwegen tegen de algemene uitzondering wat het beroepsgeheim van advocaten is, als gevolg van de Luxemburgse strafwetgeving.

Het is uiteraard een zeer belangrijke zege voor de advocaten en hun cliënten, die de Luxemburgse advocaten dus niet zien verplicht worden om hun identiteit kenbaar te maken.

De belastingadministratie heeft beroep aangetekend voor het Administratief Hof van Luxemburg.

Het is hoogst onwaarschijnlijk dat de Belgische belastingadministratie, die het beroepsgeheim erkent en overigens beschermd is door specifieke bepalingen inzake inkomstenbelastingen, dergelijke stap zal ondernemen. Het lijkt in ieder geval uitgesloten dat een dergelijke procedure op Belgisch niveau, als die al zou bestaan, ook maar enige kans op succes zou hebben.

We moeten verheugd zijn met het standpunt van de bescherming van de meest essentiële vrijheden en de rechten van de verdediging.

“KAAIMANTAKS”: START VAN DE TERUGKEER NAAR DE JURIDISCHE MOTIVATIE BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN DE “FISCALE TRANSPARANTIE” ... ECHTER ZONDER EFFECT OP DE TOEPASSELIJKHEID VAN DE “DISTRIBUTIETAKS”.

Mélanie DAUBE

Ingevoerd in augustus 2015, met effect op 1 januari van hetzelfde jaar, heeft de “Kaaimantaks” een echte revolutie veroorzaakt in het Belgische fiscaal recht, door onder meer het principe te voorzien van de belasting in hoofde van de Belgische belastingplichtige van de inkomsten verkregen door een “juridische constructie” waarvan de belastingplichtige de “oprichter” is (art. 5/1, WIB92), en dit, ook als de inkomsten die op die manier door “transparantie” belast worden nog niet door de belastingplichtige werden verkregen, en deze misschien ook nooit zullen verkregen worden...

We kunnen ons inderdaad de situatie van een Belgische belastingplichtige voorstellen die op een dag een “trust” van Angelsaksisch recht heeft opgericht waarin hij in het verleden een vermogen zou hebben ingebracht dat op termijn moet toebedeeld worden aan zijn kinderen, inwoners van een Staat die geregeld wordt door datzelfde Angelsaksisch recht... Vanaf de oorspronkelijke bestemming zal de constituant over het algemeen elke recht op het kapitaal dat bestemd was voor de trust en de inkomsten van dat vermogen verliezen. Door het effect van de “Kaaimantaks” en behalve enkele zeldzame en strikte uitzonderingen, zal de constituant belast worden op de inkomsten van het doelvermogen, alsof hij deze rechtstreeks had verkregen... Een situatie die oneerlijk kan lijken.

Het begrip “juridische constructie” omvat 3 aparte categorieën (art. 2, §1e, 13°, WIB92). Samengevat, onder dit begrip verwijzen we naar de “doelvermogens” zoals de trust, en de buitenlandse entiteiten met rechtspersoonlijkheid ondanks dat ze onvoldoende belast zijn volgens de appreciatie die de Belgische autoriteiten eraan geven, en sommige “contracten” zoals de levensverzekeringscontracten die werden gesloten teneinde een schild te vormen tussen de belastingplichtige en één van de 2

voorgenoemde categorieën van “juridische constructie”.

Er kan een uitzondering gemaakt worden op de kwalificatie van “juridische constructie” voor de “gepersonifieerde entiteiten”, door aan te tonen dat deze een belasting draagt op zijn inkomen die als “voldoende” wordt beschouwd, maar niet voor de “doelvermogens”. Zo, als we het voorbeeld nemen van bepaalde trusts, zoals de Canadese trust, zullen deze beschouwd in zijn Staat beschouwd worden als een fiscaal rechtssubject en hun inkomsten zullen onderworpen zijn aan een soms hoge belasting (ongeveer 15%), zonder mogelijkheid tot enige uitzondering, daarom, aan de “Kaaimantaks”. In die veronderstelling zal de Belgische belastingplichtige “oprichter” van dergelijke trust bovenop de belasting in de Staat waarin de trust werd opgericht een bijkomende belasting op de inkomsten van de trust dragen die belastbaar zou zijn geweest in zijn hoofde als hij deze rechtstreeks had verkregen (meestal roerende inkomsten zoals dividenden of interesten van buitenlandse origine).

Het is in die context dat een van de eerste uitspraken van de rechter plaatsvond die werden gedaan inzake de toepassing van de “Kaaimantaks”, uitgesproken door de Franstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel op datum van 11 maart 2020 en gepubliceerd halverwege november 2020. In realiteit gaat het hier niet om het innemen van een standpunt door de rechtbank, in de mate dat deze moest oordelen over de akkoordconclusies die door de partijen werden neergelegd. Maar het geval blijft interessant omdat het een aanwijzing oplevert van de houding die de belastingadministratie zou kunnen aannemen tegenover entiteiten die zelf het voorwerp zijn van het fiscaal recht in de Staat waar ze gevestigd zijn, wanneer deze Staat en België verbonden zijn door een bedrag ter preventie van de dubbele belasting.

In het geval dat hier becommentarieerd wordt, had de belastingadministratie de “oprichter” van een Canadese trust onherroepelijk en discretionair belast op de inkomsten verkregen door de trust, door het effect van de fiscale transparantie. En dit, zonder mogelijkheid voor deze oprichter om uitzondering op de belasting, door aan te tonen dat de trust zelf in Canada werd belast op de inkomsten die zo werden verkregen.

Na discussie heeft de belastingadministratie de voorrang van het verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat afgesloten werd tussen België en Canada op het Belgische nationale recht (dat de “Kaaimantaks” regelt) erkent. Aangezien dit verdrag oordeelt dat de Canadese trust een fiscaal rechtssubject is (art. 4; Dubbele belastingverdragen), kent haar toepassing in onderhavig geval enkel aan Canada de belastingbevoegdheid toe betreffende de inkomsten verkregen door de “rechtspersoon” die ze vormt (behalve de veronderstelling van inkomsten van Belgische oorsprong), en sluit daarom elke toepassing van de fiscale transparantie na het regime van de “Kaaimantaks” uit.

In werkelijkheid gaat het enkel over de acceptatie door de belastingadministratie van de principes van de « hiërarchie van de normen” in fiscale zaken, die de voorrang toekent op het nationale recht van het internationale verdragsrecht, in dit geval, van het bilaterale verdrag dat afgesloten werd tussen België en Canada. Er werd reeds aan deze voorrang herinnerd bij de parlementaire discussies die aan de goedkeuring van de “Kaaimantaks” wetgeving in 2015 voorafgingen.

Men weet reeds dat deze jurisprudentie slechts zeer beperkt zal gebruikt worden om toegepast te worden op situaties waarin een Belgische belastingplichtige en een trust aanwezig zijn, in de mate dat weinig bilaterale verdragen hun hoedanigheid van “rechtssubject” erkennen. Maar deze aanvaardbare houding van de belastingadministratie zou wel eens nuttig kunnen blijken voor alle Belgische belastingplichtigen die worden beschouwd als zijnde “oprichters” van entiteiten met rechtspersoonlijkheden die gevestigd zijn in een Staat die conventioneel verbonden is met België, die om die reden kunnen geïmponeren worden door de “Kaaimantaks”.

Men weet dat deze categorie van “juridische constructies” aanzienlijk werd uitgebreid door 2 koninklijke besluiten van 21 november 2018 (voor de entiteiten van de Europese Economische Ruimte) en 6 mei 2019 (voor de entiteiten buiten de Europese Economische Ruimte). Worden zo mogelijks geïmponeren de entiteiten die ook onderworpen zijn aan de belasting in de Staat waar hun hoofdzetel of belangrijkste vestiging is gevestigd, maar waarvan de “oprichter” er niet in slaagt om aan te tonen dat ze een “voldoende hoge” belasting betalen om te ontsnappen aan de “Kaaimantaks” (zijnde 1%, zijnde 15%, van de fictieve “Belgische belastinggrondslag” die toegekend wordt aan entiteiten met het oog op hun kwalificatie ten aanzien van de “Kaaimantaks”). We vermelden, als voorbeeld de meest frappante van deze entiteiten die pas opgenomen werden in het toepassingsgebied van de “Kaaimantaks”, “soparfi” naar Luxemburgs recht.

In vele van die nieuwe bedoelde gevallen zal de betrokken entiteit ook door de Staat waar haar zetel gevestigd is, beschouwd worden als een “rechtssubject” en ook derhalve onder een verdrag ter preventie van de dubbele belasting vallen die afgesloten werd tussen die Staat en België, onder voorbehoud van uitdrukkelijk voorziene uitzondering (zoals deze, nog steeds voor het Groothertogdom Luxemburg, gericht op de “SPF” die uitgesloten is van het voordeel van het Belgisch-Luxemburgse bilaterale verdrag).

De voornoemde jurisprudentie zou deze belastingplichtigen moeten toelaten de voorrang van het bilaterale verdrag op het nationale recht te ondersteunen, en de niet-toepassing van de fiscale transparantie voorzien door het Belgische nationale recht te vragen. Deze jurisprudentie zou kunnen ingeroepen worden voor elke fiscale aangifte van personenbelasting. Ze kan tevens ingeroepen worden tot staving van een fiscaal bezwaarschrift, in voorkomend geval, als de nuttige termijnen niet voorbij zijn. Elke situatie zal geval per geval moeten bekeken worden, op basis van de toepasselijke wetgeving op conventioneel vlak.

Maar opgelet dat we niet te vroeg victorie kraaien. De becommentarieerde jurisprudentie, die niet de logische toepassing is van de Belgische fiscale wetgeving door de belastingadministratie, is inderdaad enkel gericht op het principe van de doorkijktaks. Het gaat maar over één van de 2 “luiken” voorzien door de “Kaaïmantaks” wetgeving. Het is inderdaad nuttig eraan te herinneren dat de “Kaaïmantaks” ook een “distributietaks” organiseert die van toepassing is op alle uitkeringen van elke “juridische constructie”, of het om een trust of een gepersonifieerde entiteit gaat bijvoorbeeld.

Deze kwalificeert dergelijke uitkering als “dividend” (afzonderlijk toepasbaar tarief: 30%). De hoedanigheid van “rechtssubject” van de betrokken “juridische constructie” brengt geen enkele mogelijkheid tot uitzondering met zich mee voor dat type belasting, waarvan de toepassing niet enkel zal gebeuren in geval van uitkering of vereffening van de constructie, maar ook in een reeks veronderstellingen die gelijkaardig zijn (overdracht van aandelen of activa, splitsingen, inbreng van activa, enz.). De voorzichtige belastingplichtige zal dus aangeraden worden om zich te laten adviseren voor elk initiatief tot herstructurering van zijn situatie...

DE KOOPOPTIE GELICHT DOOR DE ECHTGENOTE VAN DE BEDRIJFSLEIDER IN HET KADER VAN EEN LEASING : EEN VOORDEEL ALLE AARD ?

Perrine RUDEWIEZ

Op het einde van een leasing kan de leasingnemer de koopoptie lichten waardoor hij de auto overneemt aan een vooraf vastgestelde prijs. Hierbij kan de optie door de zaakvoerder van het bedrijf zelf of door een medewerker gelicht worden. De verwerving van de koopoptie door de medewerker of de zaakvoerder is een vergoeding (een voordeel alle aard) in de zin van artikel 31, van het WIB 1992 als deze verbonden is met de beroepsactiviteit.

Maar wat als de koopoptie gelicht wordt door de echtgenote van de zaakvoerder ?

De overdracht van een koopoptie door een vennootschap die leasingnemer is van een voertuig aan de echtgenote van de zaakvoerder van de vennootschap vloeit voort uit een reeks elementen die gehaald zijn uit de synchronisatie tussen de voorziene datum van de lichting van de optie en deze van de verkoop van het voertuig.

Beelden we ons in dat een vennootschap af ziet van het realiseren van het economisch voordeel van de lichting van de optie en de koopoptie overdraagt aan

de echtgenote van de enige zaakvoerder. De verkoop wordt uitgevoerd aan de prijs van de lichting van de optie. De leasingmaatschappij die geen connectie heeft met de echtgenote (koopster), draagt aan haar het voertuig over aan een spotprijs in vergelijking met de marktprijs.

Indien de echtgenoten gehuwd zijn onder het stelsel van scheiding van goederen verrijkt het feit dat de echtgenote een voertuig verkrijgt aan een lagere prijs het eigen vermogen van haar echtgenoot/zaakvoerder noch het onbestaande gezamenlijk vermogen niet.

In dat opzicht kan de fiscus niet veronderstellen dat er enige verrijking is van de echtgenoot door het gebruik van dat voertuig of door het uitsparen van een uitgave.

Het feit dat het de echtgenote van de enig zaakvoerder is die voordeel haalt uit de overdracht van de koopoptie levert geenszins het bewijs van het verkrijgen van een voordeel in hoofde van de belastingplichtige.

Echter, niets houdt de fiscus tegen om aan te tonen dat de enige zaakvoerder van de vennootschap in realiteit daadwerkelijk een voordeel heeft genoten afkomstig van de aankoop van het voertuig door zijn echtgenote en daarbij een belasting vestigen in hoofde van enige zaakvoerder.

Maar, op dit moment is er geen sprake van een voordeel alle aard wanneer de echtgenote van de bedrijfsleider de koopoptie licht en het is niet duidelijk dat de zaakvoerder er persoonlijk voordeel heeft uitgehaald. Het is inderdaad de echtgenote die noch zaakvoerder noch bestuurster is die geniet van het voordeel.

Dat is interessant in die zin dat de redenering kan toegepast worden op eender welk soort voordeel waarvan alle andere personen dan de bedrijfsleider zouden kunnen genieten, met inbegrip van zijn naasten. Deze voordelen zijn geen belastbare vergoedingen.

Maar dat zou de belastingadministratie niet kunnen tegenhouden om ze als verworpen uitgaven te beschouwen: aangezien ze niet als vergoeding worden beschouwd, zien wij niet in waarom het zou kunnen gaan over aftrekbare kosten.

Bij de lezing van het voorgaande stellen we vast dat de omzendbrief een redelijk brede draagwijdte geeft aan de wettekst. Het zal dus goed zijn extra aandachtig te zijn voor de Belgische belastingplichtigen die activiteiten in het buitenland uitoefenen in landen met een "voordeligere" fiscaliteit.

VERHUUR VAN BUITENLANDSE GEBOUWEN: DE BELGISCHE STAAT VEROORDEELD. WAT ZIJN DE GEVOLGEN ?

Thierry AFSCHRIFT

België werd veroordeeld voor een discriminatie, die reeds lang gekend was, in haar manier van belasten van de inkomsten uit onroerende goederen die in het buitenland gelegen zijn.

Wanneer een natuurlijk persoon een goed bezit in het buitenland en dit verhuurt, is hij belastbaar op de reële huur die hij heeft geïnd. Deze situatie is anders dan deze die van toepassing is op huurgelden van Belgische gebouwen, aangezien, wanneer deze ten private titel worden verhuurd, het enkel het kadastraal inkomen is dat onderworpen is aan de belasting.

Deze situatie is dus gunstiger voor de gebouwen die in België worden aangehouden dan voor de gebouwen die in het buitenland worden aangehouden, aangezien het kadastraal inkomen in bijna alle gevallen veel lager ligt dan het reële inkomen.

Deze discriminatie heeft niet veel invloed op het bedrag van de belasting die effectief wordt geïnd. Aangezien België verdragen ter preventie van de dubbele belastingen heeft ondertekend met bijna alle Staten waarin Belgen investeren in onroerende goederen (behalve Monaco, toch), zijn de inkomsten van gebouwen die in het buitenland gevestigd zijn inderdaad bijna altijd vrijgesteld in België, maar belastbaar in het buitenland. De discriminatie in het nadeel van buitenlandse gebouwen heeft dus niet veel invloed. Het enige wat overblijft, is wat men noemt het progressievoorbehoud, wat de fiscus toelaat om rekening te houden met de buitenlandse inkomsten die niet belast zijn om het tarief te bepalen dat van toepassing is op de inkomsten die in België belastbaar zijn.

Het is deze discriminatie die veroordeeld werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie: België moet een boete betalen en, bovendien een dwangsom per dag vertraging.

België zal dus verplicht worden om dit systeem aan te passen. Een logisch idee zou zijn om rekening te houden met een vergelijkbaar forfaitair inkomen, zoals dat reeds in vele landen bestaat, bijvoorbeeld de belastbare grondslag van de "taxe d'habitation" in Frankrijk. Dan zou men een belastbare grondslag hebben die vergelijkbaar is met het Belgische kadastraal inkomen, maar niet alle landen passen dergelijk systeem toe, zodat de oplossing misschien niet volledig bevredigend is. Men zou ook de buitenlandse onroerende goederen kunnen belasten op een equivalent van het kadastraal inkomen, zoals bijvoorbeeld het "gemiddeld normale netto-inkomen op 1 januari 1975", opgevaardigd in functie van de inflatie. Het Belgische kadastraal inkomen wordt inderdaad verondersteld het gemiddeld normale netto-inkomen op 1 januari 1975 te zijn, wat zeker een bijzondere vreemde notie is, zeker voor de vele goederen die op deze laatste datum niet bestonden, maar dat is wat men doet in België. Hetzelfde doen in het buitenland zou zeker een complexe oefening zijn, maar het zou niet meer discriminerend zijn.

Anderen halen er voordeel uit om een rechtzetting te vragen van de discriminatie door het belastingsysteem van de Belgische inkomsten te wijzigen. Zij zouden op die manier, ook in België, het reële bedrag van de huurgelden willen belasten, wat trouwens een verschil tussen de belasting van de onroerende inkomsten en de andere categorieën zou corrigeren. Dit lijkt nochtans moeilijk te realiseren, omdat dit globaal een verhoging van de belastingen zou betekenen. We zouden dus de volledige fiscaliteit op het vermogen moeten herbekijken, wat een globale fiscale hervorming met zich mee zou brengen, die pas voor 2024 werd aangekondigd.

De Staat zou hier trouwens niet noodzakelijk altijd als winnaar uitkomen in geval van dergelijke hervorming. Momenteel worden de onroerende inkomsten belast op een grondslag die weliswaar lager is dan

hun reëel bedrag, het kadastraal inkomen, maar dat worden ze twee keer, enerzijds bij de onroerende voorheffing en anderzijds bij de personenbelasting. En deze dubbele belasting gaat niet naar dezelfde kassa's, aangezien de onroerende voorheffing theoretisch geïnd wordt ten voordele van de regio's, maar haar werkelijke gewicht wordt vertegenwoordigd door de opdecimen, die naar de gemeenten gaat, terwijl de PB naar de Staat gaat en vervolgens verdeeld wordt volgens de criteria van de financieringswet. Indien we de huurgelden volledig belasten tegen de personenbelasting, zou het logisch zijn om de onroerende voorheffing te schrappen, wat nochtans een essentieel inkomen is voor de gemeenten. Het is dus praktisch niet te realiseren op die manier.

Bovendien zou de belasting van de reële huurgelden logischerwijze de aftrekbaarheid van de reële kosten met zich mee moeten brengen, wat op vandaag niet mogelijk is. Dat zou dan een kost betekenen voor de Staat, die de belastbare grondslag zou zien dalen, vooral als, aangezien het logisch is, men ook de volledige aftrek van de interesten zou toelaten om de aankoop van gebouwen mogelijk te maken, en de afschrijving van deze gebouwen. Dat zou uiteindelijk leiden tot een aanzienlijk hogere werklast voor de administratie, die, voor de miljoenen percelen, de kosten die de belastingplichtigen aftrekken, zou moeten controleren.

De zeer kleine kwestie, met weinig budgettaire belang waarvoor België wordt veroordeeld, is dus in feite een nest van problemen dat bijzonder delicaat kan blijken.

BELGISCHE GRENSARBEIDERS IN LUXEMBURG : WIE MAG THUISWERKEN TIJDENS DE GEZONDHEIDSCRISIS ?

Sylvie LEYDER

De gezondheidscrisis heeft de grensoverschrijdende verplaatsingen aanzienlijk belemmerd.

Voor de Belgische grensarbeiders die in het Groothertogdom werken is hun aanwezigheid op het Luxemburgs grondgebied op vandaag ook niet gemakkelijk.

Tijdens de lockdown heeft België een belastingakkoord afgesloten met Luxemburg om grensarbeiders toe te laten thuis te werken eerder dan zich naar hun werkplek in het Groothertogdom te begeven. Dit akkoord werd verlengd en blijft geldig tot 31 december 2020.

Waaruit bestaat dit akkoord ?

Eerst en vooral moeten we herhalen dat thuiswerk op zich niet voorzien is in het verdrag ter preventie van de dubbele belasting en dat de vergoeding die een Belgische inwoner in principe krijgt voor een bezoldigde job die in het Groothertogdom Luxemburg wordt uitgeoefend in het Groothertogdom belast wordt (aan een gunstigere barema dan de Belgische barema) als de job effectief in het Groothertogdom wordt uitgeoefend, met andere woorden als de loontrekkende fysiek aanwezig is op het

Luxemburgs grondgebied (artikel 15, § 1 van het Belgisch-Luxemburgs verdrag ter preventie van de dubbele belasting en paragraaf 8 van het finale Protocol). Wanneer hij zijn aanwezigheid op Luxemburgse grond niet kan aantonen, is de loontrekkende in principe belastbaar in de Staat waar hij woont, namelijk België.

Deze principes werden echter genuanceerd ten gevolge van het minnelijk akkoord "Gaïchel VIII" dat in 2015 afgesloten werd tussen de Belgische en Luxemburgse ministers van financiën. Volgens dat akkoord werd een tolerantiedrempel van 24 werkdagen ingevoerd betreffende de fysieke aanwezigheid buiten de gewoonlijke Staat van activiteit (in dit geval buiten Luxemburg voor de Belgische grensarbeiders), zodat ze onder andere detacheringswerk dekken. De Belgische grensarbeiders blijven dus belastbaar in het Groothertogdom Luxemburg als de duur van de activiteiten die buiten Luxemburg worden uitgevoerd onder de 25 dagen blijft, of de grensarbeiders fysiek aanwezig zijn in België en/of dan een derde Staat.

Het minnelijk akkoord, afgesloten in de context van de strijd tegen de verspreiding van Covid-19, voorziet

bovendien dat de dagen van thuiswerk waartoe de grensarbeider sinds 11 maart 2020 omwille van de gezondheidscontext wordt gedwongen, fiscaal gezien op dezelfde manier behandeld worden als de werkdagen die gepresteerd worden in de Staat waar hij gewoonlijk werkt. Onder voorbehoud van sommige formaliteiten blijven deze prestaties dus belastbaar in het Groothertogdom Luxemburg voor de Belgische grensarbeiders, omdat de crisis van het coronavirus beschouwd wordt als een geval van overmacht.

Deze fictie is echter niet toepasbaar op dagen waarop een grensarbeider ofwel van thuis of in een derde Staat zou gewerkt hebben, los van de gezondheids crisis. Zo hebben de dagen van thuiswerk voorzien in de arbeidsovereenkomst geen enkel verband met de maatregelen in de strijd tegen Covid-19 en zijn dus belastbaar in België, behalve als het aantal van die dagen niet hoger is dan een totaal van 24 dagen tijdens de belastbare periode rekening houdend met de akkoorden van Gächel VIII.

Dan moet er nog gezegd worden dat dat laatste minnelijk akkoord enkel betrekking heeft op de situaties bedoeld in artikel 15, §1 van het Belgisch-Luxemburgs verdrag ter preventie van de dubbele belasting. Anders gezegd, het akkoord heeft enkel betrekking op de zogenaamde "afhankelijke" beroepen, namelijk de loontrekkenden.

Het akkoord betreft dus niet de inkomsten verkregen door de vrije beroepen (bijvoorbeeld, de zelfstandige consultants die hun activiteiten vanuit een Luxemburgs kantoor uitoefenen) of bedrijfsleiders (Belgische bestuurders / zaakvoerders van Luxemburgse vennootschappen).

We stellen echter eerst vast dat de vergoedingen die een bedrijfsleider krijgt omwille van de uitoefening van een dagelijkse bestuursactiviteit of van technische, commerciële of financiële aard zijn belastbaar conform de bepalingen van artikel 15, aangezien het ging om vergoedingen die een bediende krijgt uit een bezoldigde job.

Voor de andere gevallen, als het zo is dat de belasting van die inkomsten geregeld wordt door andere bepalingen van het verdrag ter preventie van de dubbele belasting en andere regels, neemt dit niet weg dat de realiteit van de gezondheids crisis ook aanwezig is in het kader van de uitoefening van deze beroepen andere dan de zelfstandige beroepen, zodat het wenselijk is dat de Belgische belastingadministratie blijk geeft van een soepele appreciatie van de regels die voor deze andere beroepen werden vastgelegd.

De realiteit van de gezondheids crisis is ook aanwezig in het kader van de uitoefening van deze beroepen andere dan de zelfstandige beroepen, zodat het wenselijk is dat de Belgische belastingadministratie blijk geeft van een soepele appreciatie van de regels die voor deze andere beroepen werden vastgelegd.

"UBO REGISTER »: ER ZIJN NIEUWE VERPLICHTINGEN VAN KRACHT

Jonathan CHAZKAL

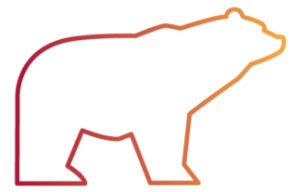
In vorige bijdragen hebben we het reeds gehad over de verplichtingen en implicaties gelinkt aan het "Register van uiteindelijke begunstigen" ook het "UBO register" genoemd, dat werd ingevoerd bij de Belgische wet van 18 september 2017. De invoering van de Europese reglementering in België verliep zeer moeizaam en verschillende verduidelijkingen van het koninklijk besluit, handleidingen en "FAQ" nodig die meermaals werden aangepast. Zodat de registratie door de bedoelde entiteiten van hun uiteindelijke begunstigen vele uitstellen en deadlines vergde.

Eerst werd er voorzien dat elke registratie die uitgevoerd werd, binnen het jaar moest bevestigd worden. De "Informatieplichtigen" moeten inderdaad jaarlijks bevestigen dat de gegevens die in het UBO register staan adequaat, correct en actueel is en in voorkomend geval deze gegevens bijwerken. De vastgestelde termijn voor de oorspronkelijke registratie verliep op 30 september 2019. De termijn voor de bevestiging is beginnen lopen vanaf de laatste wijziging die in het UBO register werd ingevoerd. De jaarlijkse bevestiging had tussen moeten gebeuren rond 30 september 2020 voor de informatieplichtigen die de vastgelegde termijnen gerespecteerd hebben... De administratie die belast is met het bijhouden van het UBO register heeft echter op haar website een kennisgeving gepubliceerd dat zegt, "omwille van technische redenen" werden de gegevens over de uiteindelijke begunstigen die reeds door alle informatieplichtigen werden ingevoerd, reeds op 30 april 2020 automatisch bevestigd. Voor 2021 moet er dus geen enkele bevestiging meer gebeuren, behalve natuurlijk in geval van een wijziging van eerder ingevoerde gegevens. Deze wijzigingen zullen door de uiteindelijke begunstigde zelf ter kennis moeten gebracht worden van de Informatieplichtige (meestal een vennootschap of een Belgische rechtspersoon), zoals voortaan, op straffe

van sanctie, voorzien in de wet van 20 juli 2020 (die artikel 1:35 van het WVV wijzigt). De boete die hiervoor voorzien wordt, bedraagt minimum 250,00 EUR en kan oplopen tot maximum 50.000,00 EUR.

Al is dit initiatief van de administratie welkom, rekening houdend met de vele formaliteiten die momenteel op de Informatieplichtigen rusten, moeten we erop wijzen dat het toepassingsveld van de verplichting tot registratie van de "UBO's" en de omvang van de gegevens die moeten geregistreerd worden daarentegen werden uitgebreid bij koninklijk besluit van 23 september 2020, die dat van 30 juli 2018 heeft gewijzigd.

Om te beginnen breidt de nieuwe reglementering de verplichtingen van de Informatieplichtigen uit, dit vanaf 11 oktober 2020. Vanaf die datum hebben alle Informatieplichtigen voortaan de plicht om spontaan elk document voor te leggen dat aantoonde dat de gegevens die geregistreerd werden in het UBO register adequaat, correct en actueel zijn. Het is dus aan de Informatieplichtige om op eigen initiatief bewijsstukken te bezorgen aan de administratie zoals een uittreksel uit het aandelenregister, de statuten van de vennootschap en hun wijzigingen (kapitaalverhogingen, splitsingen, fusies, enz, e.a.) van de (I)VZW, van de trust of van de gelijkaardige juridische constructie, een aandelenovereenkomst, een notariële akte (schenkingsakte, e.a.) of elk ander document (dat moet gelegaliseerd worden als het van een derde land komt) dat het adequaat, correct en actueel karakter van de geleverde informatie over de geregistreerde uiteindelijke begunstigen kan aantonen. Er is voor gezorgd dat deze documenten enkel toegankelijk zijn voor de bevoegde autoriteiten, met uitzondering van het "publiek". Er zijn ook uitvoeringstermijnen voor deze nieuwe verplichting voorzien. Zo beschikken de Informatieplichtigen die hun UBO reeds voor 11 oktober 2020 hebben geregistreerd over een termijn tot uiterlijk 30 april 2021 om deze documenten te downloaden in het Register. De Informatieplichtigen die de registratie van hun "UBO pas na 11 oktober 2020 doen, zullen deze documenten moeten leveren bij de initiële registratie.

Vervolgens verduidelijkt (en verhoogt) de nieuwe reglementering de gegevens die moeten geleverd worden bij een “onrechtstreekse UBO” van een Informatieplichtige, wat wijst op een uiteindelijke begunstigde die de Informatieplichtige bezit of controleert met tussenkomst van één of meerdere juridische entiteiten. Tot op vandaag was het bij dergelijke “onrechtstreekse UBO” vereist om het “gewogen” percentage door te geven die deze laatste bezat in de Informatieplichtige (ofwel het percentage van zijn effectieve controle in de Informatieplichtige, rekening houdend met het aantal tussenpersonen, het percentage van zijn deelneming in die tussenpersonen, en het percentage van deelneming van deze tussenpersonen in de Informatieplichtige). Vandaag moeten op eigen initiatief alle percentages gegeven worden van deelnemingen van deze “onrechtstreekse UBO” in elk van de tussenkomende entiteiten die tussenkomen op elk niveau van de controlestructuur of de eigendom van de Informatieplichtige. Deze verplichtingen zijn van kracht sinds 11 oktober 2020, met een termijn voor de naleving tot 30 april 2021, voor de gevallen waar er reeds een initiële registratie werd uitgevoerd (behalve natuurlijk wijziging van de geregistreerde gegevens).

Ten slotte legt de nieuwe reglementering een maatregel op om de registratieverplichting te concretiseren van trusts en gelijkaardige juridische constructies (en niet langer “entiteiten”), wat reeds door de initiële reglementering van 2018 voorzien was maar wat meestal “dode letter” bleef, omdat het informaticasysteem bestemd voor de registratie van de gegevens dergelijke registratie enkel mogelijk maakte op basis van een “KBO” nummer van de Informatieplichtige. Maar tot op vandaag beschikten trusts en gelijkaardige juridische constructies niet over dergelijk “KBO” nummer. Het nieuwe koninklijk besluit voorziet bijgevolg hun voorafgaande en verplichte registratie bij de KBO, teneinde de registratieverplichting van hun “UBO” operationeel te maken. We moeten noteren dat de registratie bij het “UBO register” zal moeten gepaard gaan met bewijsstukken, waarvan hiervoor sprake, ook in dit geval. Wanneer de trust of elke andere gelijkaardige constructie reeds haar “UBO” heeft geregistreerd in een gelijkaardig register dat opgemaakt is door een andere

Lidstaat van de Europese Unie, dan zal het toegelaten zijn om enkel een uittreksel van deze gegevens te bezorgen. We herhalen hier dat als uiteindelijke begunstigten van trusts en andere gelijkaardige juridische structuren worden beschouwd hun oprichter, hun bestuurder(s), fiduciaire(s) of hun trustee(s), hun eventuele beschermer, de begunstigten van de trust, de (of de categorie) van natuurlijke personen in wiens primair belang de trust werd opgericht of functioneert of nog elke andere natuurlijke persoon die, omwille van zijn rechtstreekse of onrechtstreekse eigendom of door andere middelen, de trust uiteindelijk controleert.

Dezelfde termijnen voor inwerkingtreding als deze hierboven bedoelt, zijn van toepassing, ofwel een inwerkingtreding op 11 oktober 2020, met een termijn tot 30 april 2021 in geval van voorafgaande registratie (behalve wijziging van initiële gegevens).

De Informatieplichtigen zullen erop toezien dat de termijnen die aan hen worden opgelegd, gerespecteerd worden teneinde aan hun nieuwe verplichtingen te voldoen; De voorzichtige “UBO” zal er goed aan doen om rekening te houden met de gevolgen van deze nieuwe uitbreiding van verplichting van “transparantie” voor zijn persoonlijke situatie en de stavingstukken die hij misschien zal moeten voorleggen van de oorsprong van zijn vermogen, zonder te wachten tot de belastingadministratie op eigen initiatief beslist om hem te ondervragen.

De Informatieplichtigen zullen erop toezien dat de termijnen die aan hen worden opgelegd, gerespecteerd worden teneinde aan hun nieuwe verplichtingen te voldoen; De voorzichtige “UBO” zal er goed aan doen om rekening te houden met de gevolgen van deze nieuwe uitbreiding van verplichting van “transparantie” voor zijn persoonlijke situatie en de stavingstukken die hij misschien zal moeten voorleggen van de oorsprong van zijn vermogen, zonder te wachten tot de belastingadministratie op eigen initiatief beslist om hem te ondervragen.

DE AANKOOPPRIJS VAN GOEDEREN IS GEEN AFTREKBARE BEROEPSKOST IN DE ZIN VAN ARTIKEL 49 VAN HET WIB 92

Perrine RUDEWIEZ

In een arrest dat nog maar pas op 17 september 2020 door ons Hof van Cassatie werd gewezen, vernietigt het Hof een beslissing van het Hof van Beroep van Bergen omdat zij de stelling van de belastingadministratie die de aftrekbaarheid van goederen onderwerpt aan het leveren van bewijsstukken inwilligt.

De feiten die aan de basis liggen van de beslissing die door het Hof van Beroep werd genomen, kunnen als volgt worden samengevat:

Controles die door de belastingadministratie werden uitgevoerd bij leveranciers van een vennootschap die actief is in de recyclage van metalen hebben aangetoond dat die vennootschap niet haar volledige omzetcijfer bekend maakte. Na deze controles heeft de fiscus geoordeeld dat de aankoop van goederen in contanten bij particulieren niet gerechtvaardigd werd door bewijsstukken, zoals vereist in artikel 49 van het WIB/92 en dat het aftrekbaar karakter daarom niet werd aangetoond.

Uit de beslissing die het Hof van Cassatie genomen heeft, blijkt dat:

“Het arrest dat het niet respecteren van de voorwaarden van artikel 49 WIB/92 erkent en de eisen van de administratie inwilligt die de aftrek van de aankoop van goederen aan voorwaarden onderwerpen op basis van bewijsstukken, schendt artikel 49 WIB/92”.

Daarbij komt het Hof van Cassatie terug op eerder vastgestelde jurisprudentie in een arrest van 2017 en waarin werd gezegd dat de aankoop van mobilhomes die daarna worden doorverkocht niet werd gerechtvaardigd op basis van .

bewijsstukken en dat de voorwaarden van artikel 49 van het WIB 92 bijgevolg niet vervuld waren.

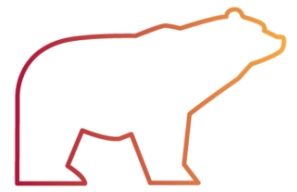
We moeten hier herhalen dat volgens artikel 49, alinea 1 van het WIB/92 aftrekbaar zijn van de winsten ten titel van beroepskosten “de kosten die de belastingplichtige heeft gemaakt of gedragen tijdens de belastbare periode teneinde de belastbare inkomsten te verwerven of behouden en waarvan hij de echtheid en het bedrag rechtvaardigt met bewijsstukken of, als dat niet mogelijk is, met elke ander bewijsmiddel dat toegelaten is in het gemeen recht, behalve de eed”.

In dezelfde geest zijn ook de verliezen van een element van de activa aftrekbaar onder meer omwille van een diefstal of een waardevermindering bij de vervreemding van activa.

Een uitgave zal aftrekbaar zijn ten titel van « beroepskost » in de zin van artikel 49 van het WIB/92 op voorwaarde dat het gemaakt werd zonder uitzicht op terugbetaling, ofwel zonder equivalent op de balans. Met andere woorden, zonder vermogensaanwas of afbouw van schuld.

Zo zijn om die redenen de huurgelden van de vennootschap aftrekbaar voor zover het niet gaat om een huurkoop of nog, alle dagelijkse uitgaven van een vennootschap of ze nu huurder of eigenaar is: water, elektriciteit, enz. De bewijslast ligt in dat geval bij de belastingplichtige. Hij zal het bewijs moeten leveren van het aftrekbaar karakter van de gemaakte uitgave.

Het was dus onjuist om de aankoop van goederen die verworven zijn enkel en alleen om doorverkocht te worden, die bovendien bestanddelen van het activa van de balans zijn, als een beroepskost te beschouwen in de zin van artikel 49 van het WIB 92. In die zin kunnen wij alleen maar blij zijn met de correctie van het Hof van Cassatie.

DUBBELE BELASTING VAN FRANSE DIVIDENDEN: HET HOF VAN CASSATIE BEVESTIGT HAAR JURISPRUDENTIE IN HET VOORDEEL VAN DE BELASTINGPLICHTIGEN

Pascale HAUTFENNE

Zoals eerder vermeld, heeft het Hof van Cassatie op 16 juni 2017 geoordeeld dat België op grond van de voorrang van het internationaal recht op het nationale recht het FGBB (forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting) moest toepassen tegen het tarief van 15% op dividenden van Franse oorsprong die aan een Belgische inwoner worden uitgekeerd, ondanks het verdwijnen van het FGBB uit het Belgische nationale recht, in overeenstemming met het Verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat tussen België en Frankrijk werd afgesloten.

De Belgische belastingadministratie heeft nooit toegegeven aan deze jurisprudentie.

Het Hof van Cassatie heeft dus zeer recent de gelegenheid gehad om haar jurisprudentie in het voordeel van de belastingplichtige te bevestigen.

Het Hof stelt dat het Verdrag ter preventie van de dubbele belasting België verplicht om aan haar fiscale inwoners het recht toe te kennen om een forfaitair gedeelte te verrekenen van de buitenlandse belasting op de Belgische belasting op hun dividenden van Franse oorsprong waarop een bronbelasting werd geheven, en dat er dus geen gevolg kan gegeven worden aan een regel van het Belgische nationale recht die deze inwoners dat recht zou ontnemen.

Krachtens artikel 285, 1e alinea van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 wordt een forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting verrekend op de belasting op inkomsten uit kapitalen en roerende goederen wanneer deze inkomsten in het buitenland onderworpen werden aan een gelijkaardige personenbelasting, vennootschapsbelasting of een belasting van niet-inwoners en voor

Sinds een wet van 23 oktober 1991 voorziet deze bepaling dat er geen enkel forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting verrekend wordt wanneer het gaat om dividenden afkomstig van buitenlandse vennootschappen andere dan beleggingsvennootschappen.

Het Hof onderstreept dat “het argument, dat erop neerkomt dat het voorgenoemde artikel 285 het recht op een forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting niet schrapt voor de betrokken dividenden, maar alleen betrekking heeft op de modaliteiten en voorwaarden voor de toekenning van dit gedeelte aan de begunstigden van dividenden, zoals zou zijn toegestaan door artikel 19, A, §1e, alinea 2, van het hierboven genoemde verdrag ter preventie van de dubbele belasting, faalt naar recht” (Cass., 15 oktober 2020).

Tot slot, de dubbele belasting moet, conform het verdrag ter preventie van de dubbele belasting, vermeden worden door de verrekening van een “forfaitair gedeelte van de buitenlandse belasting” (FGBB) waarvan het bedrag niet lager mag zijn dan 15%.

België moet dus een forfaitair minimumbedrag van buitenlandse belasting (15%, tarief dat voorzien werd door het Verdrag ter preventie van de dubbele belasting) verrekenen en het is voor de Belgische belastingadministratie niet mogelijk om de Belgische nationale regels in te roepen die deze vermindering onderwerpen aan bijkomende voorwaarden.

Het wordt de houders van Franse aandelen meer dan ooit aangeraden om beroep aan te tekenen gesteund op deze jurisprudentie die vandaag bevestigd wordt door het Hof van Cassatie teneinde de terugbetaling te verkrijgen van de Belgische belasting die in strijd met het verdrag ter preventie van de dubbele belasting werd geïnd.

BANKEN EN AANKOOP VAN GOUD

Thierry AFSCHRIFT

Het gerucht doet de ronde, ook al werd dit niet gecontroleerd. Men zegt alsmear meer dat de Belgische banken op het punt zouden staan te weigeren om nog “fysiek goud” te verkopen of te kopen. Men beweert - en het is reeds waar in één of andere bank - dat de banken nog zouden bereid zijn om te handelen in goud, maar zich niet bezig te houden met de levering. Met andere woorden, ze zouden nog kunnen goud verwerven, ofwel onder “papieren” vorm, ofwel alleen als u aanvaardt dat het wordt gestort op uw rekening.

Men kan zich voorstellen waarom dit tot zo'n beweging zou kunnen leiden. Banken houden niet van fysieke transacties en geven er steeds vaker de voorkeur aan dat alles elektronisch wordt gedaan. Dit stelt hen in staat om de afhandelingskosten en veiligheidsmaatregelen te vermijden, die ook duur zijn. Ze voelen zich waarschijnlijk ook meer op hun gemak vanuit het oogpunt van de wetgeving inzake het witwassen van geld, omdat een fysieke levering van goud uiteindelijk vrij gelijkaardig is aan een opname van contant geld, die zij geacht worden te controleren.

Aangezien niets een bank, zoals iedere andere handelaar, verplicht om bepaalde producten te verkopen of bepaalde diensten te leveren, moeten we toegeven dat ze het recht hebben deze activiteit over te dragen of ze aan voorwaarden te onderwerpen. Het kan echter discutabel zijn dat ze het allemaal terzelfdertijd doen, vanuit het oogpunt van de concurrentie.

Dit gezegd zijnde, we kunnen de particulier begrijpen die, in deze moeilijke tijd waar de bankrekeningen vaak bestraft worden met negatieve rente, waar obligaties bijna niets meer opbrengen en waar de economie

lijdt onder de lockdown-maatregelen, goud meer dan ooit ziet als een veilige belegging.

En het verkrijgen in “papieren” vorm is niet hetzelfde, noch psychologisch, noch economisch als het bij zich houden.

Wat betreft de oplossing om het op een rekening te zetten, dat heeft niet altijd dezelfde garantie en, als het gaat om een “derdenrekening”, dan kan het eventueel in de toekomst aan nieuwe belastingen blootgesteld worden.

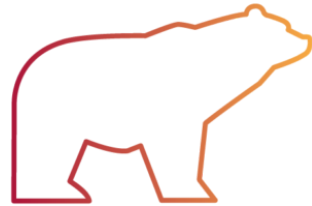
Er is natuurlijk nog de mogelijkheid om het te verkrijgen bij een andere distributeur en er zijn er voldoende. Zij zijn echter ook onderworpen aan de wetgeving inzake het witwassen van geld en, als de fondsen niet van een bank afkomstig zijn, bestaat het risico dat zij vanaf bepaalde bedragen de oorsprong ervan moeten rechtvaardigen. Het is ook nuttig, in dit geval, om het bewijs van aankoop goed bij te houden, wat nodig zal zijn om de aankoop ervan te rechtvaardigen, wanneer het wordt doorverkocht.

Op een moment dat de belastingdienst ongetwijfeld zal profiteren van nieuwe voorwaarden voor toegang tot bankrekeningtegoeden, kan goud houden een oplossing zijn, onder andere voor degenen die hun privacy willen beschermen.

LESS TAXES, LEGALLY

TWENTY FIVE YEARS OF EXPERTISE

AFSCHRIFT
AVOCATEN

AFSCHRIFT MAAKT NIEUWE KLAUWEN

RAADPLEEG ONS OP

WWW.AFSCHRIFT.COM

Bruxelles

Avenue Louise 208
B- 1050 Bruxelles
BELGIQUE
T +32 2 646 46 36
F +32 2 644 38 00

Anvers

Quellinstraat 49
B- 2018 Anvers
BELGIQUE
T +32 3 204 19 80
F +32 3 644 38 00

Luxembourg

8, rue Mil neuf cents
L-2157 Luxembourg
LUXEMBOURG
T +352 26 84 54 16
F +352 26 84 54 17

Madrid

Monte Esquinza, 36,2 c
E-28010 MADRID
ESPAGNE
T +34 91 31à 46 31

Genève

Place Cornavin 7
CH -1201 Genève
SUISSE
T +41 22 593 48 30

Fribourg

Rue de Lausanne 29
Case postale 280
CH-1701 Fribourg
(Genève)
SUISSE
T +41 79 544 80 78

BrTel Aviv

Moshe Aviv Tower, 33rd
Floor
7 Jabotinsky St.
Ramat gan 52520
ISRAËL
T +972 3 542 01 00
F +972 3 542 01 01

Hong-Kong

M.C.A. LAI
Dominion Centre 504-505
43-59 Queen's Road East
Wan Chai Hong Kong
CHINE
T +852 25 20 07 78
F +852 25 20 07 23

IDEFISC

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt gepubliceerd door
Thierry AFSCHRIFT**

Met medewerking van
Pascale HAUTFENNE
Rédacteur en chef et de

Jonathan CHAZKAL
Mélanie DAUBE
Pascale HAUTFENNE
Sylvie LEYDER
Angélique PUGLISI
Perrine RUDEWIEZ

Verantwoordelijke uitgever

Thierry AFSCHRIFT
Rue Lens, 13
1000 Bruxelles

Internet

www.idefisc.be

Volgend nummer

Maart 2021

Om IDEFISC elektronisch te ontvangen
stuur uw adres naar
info@idefisc.be

De informatie gepubliceerd doot
IDEFISC worden ter informatieve titel
gegavn; het zijn geen juridische raadgevingen met
betrekking tot bepaalde situaties.

Dit nummer is ook verkrijgbaar in het Nederlands.
Indien u dit wenst te ontvangen, gelieve een mail te
sturen naar info@idefisc.be

Design by
Dorian VANDENSTEEN